

Maailmankaikkeus, Luoja Ja Ihminen

Kirj. FRED MAIKKOLA

Yllä oleva kuva esittää maailman kaikkeutta, jossa miljoonien planeettain joukossa tämä meidänkin maapallomme omaa kiertorataansa kulkee.

Maapallomme, jonka taiteilija on selvyuden vuoksi esittänyt huomattavan suurena, on päiväntasaajan kohdalta ympäri mitattuna ainoastaan 24,896 mailia. Sen läpimitta on 7,926 mailia. Siis verrattain pieni ainekokoisuus muihin taivaan kappaleisiin verrattuna. Ylläolevasta kuvastakin se saisi olla etsittävässä suurennuslasin avulla!

Mutta vaikka se näyttääkin niin vähäpätöiseltä maailman kaikkeuteen sekä muihin kierto tähtiin verrattuna, niin siitä huolimatta se on meille tärkein niistä kaikista. Sillä sen 196-940,000 neliömailin pinta-alalla on meidän temmellyskenttämme, jossa meidän on käytävä hurjaa olemassaolomme taistelua.

MIKÄ on se voima, jonka vaikutuksesta ihminen on tälle planeetalle ilmestynyt, ja miten se on tapahtunut. Siitä on kaikkina aikoina ollut erimielisyyttä. Onko ollut sellainen luoja, joka on maapalloa pitänyt toisessa kädessään ja toisella kädellään pistänyt siihen valmiin ihmisen? Vai onko ihminen tehty savimöhkäleestä? Ja kuka sen luomistyön on suorittanut . . . ?

Tieteellisesti toisiasiain valossa me voimme nähdä, että kaiken olevaisen luoja on ollut **KEHITYS**.

Tämän suuren luojan tehtävä ei ole vielä kään lopussa, vaan luomistyö jatkuu yhä; kiertotähdet kiertävät, planeetat pyörivät, eloton sekä elollinen luonto maapallon pinnalla on jatkuvain muunnosten alaisena. Yhäti jatkuva kehitysprosessi muuttaa aineen muotoja — ihmisenkin siihen luettuna.

Nykyaikainen korkealle kehittynyt tiede on etsinyt ja näyttänyt toteen, että kaikki elollisuus tässä maailmassa on alkuaan lähtenyt sa-

masta alkujuuresta, kasvullisuuskin siihen luettuna. Tarkkaa rajaa ei voida vetää elollisuuden ja kasvullisuuden välille, sillä ne ovat niin läheisiä olioita toistensa kanssa. Onpa joissakin tapauksissa hyvin vaikeaa löytää raja elollisen ja elottoman luonnon välillä — jos sitä niin voitaisiin nimittää. Näyttää siltä, että sama voima pitää koossa kumpaakin, sekä elollista että elotonta luontoa.

Ihminen kehittyi tänne miljoonia vuosia kestäneen kehityskulun vaikutuksesta; ihmisen oman halun ja määräysvallan ulkopuolella olevien vaikutelmien tuloksena, sillä mitään tahtoa ihmisellä silloin vielä ei ollut. Ihminen alkoi kehittyä elollisuuden alkuperäisestä muodosta, samoin kuin kaikki muukin elollisuus.

Näin ollen, kun puhumme ihmisestä niin puhukaamme hänestä täällä kehittyneenä, luonnon lakien alaisena oliona, eikä sen jumalallisesta alkuperästä, kuten siitä laajalle levinnyt taru kertoo.

Tämä maapallo on ihmisen synnyinpaikka ja hänen kehityksensä tyyssija, jossa hän on kehittynyt ja vankistunut joksikin rinnan muiden luontokappaleiden kanssa siihen asti kunnes hän oppi VALMISTAMAAN TYÖKALUJA. Sitten vasta hän alkoi kehittyä korkeammalle muita luontokappaleita. Ei niinkään paljon fyysillisesti, vaan taitonsa, ajatus- ja puhekykynsä vuoksi. Siinä ovat ne tekijät ja apuneuvot, jotka ihmisen ovat nostaneet ylös hänen kunniansa kukkuloille.

Noin viisisataa tuhatta vuotta sitten oli tällä maapallolla kummallisen näköinen ihmiseläin. Satatuhatta vuotta sitten täällä oli ihminen erilainen kuin tuo edellinen, mutta vieläkin villi. Noin kaksitoistatuhatta vuotta sitten — jota ajanjaksoa me kutsumme sivistyksen nousukaudeksi — ihmisen elämäntavat olivat sellaiset, että meidät valtaisi kauhu, jos me voisimme sen täydellisesti käsittää.

Ihmisen elämäntavat, oikeus- ja siveyskäsitteet ovat muuttuneet aina sen mukaan, miten he kunakin aikana ovat elämäntarpeensa hankkineet. Tämän perusteella me voimme myöskin olla varmoja siitä, että joskus kaukaisessa tulevaisuudessa ihmiset joutuvat kauhusta vapisemaan, tutkiessaan meidän nykyisiä elämäntapojamme — niin nerokkailta ja luonnollisilta kun ne meille mahtanevat tuntuakin. Mutta kehitysprosessin yksi lohduttavimpia puolia onkin siinä, että se kykenee aina muuttamaan ihmisten käsitykset sopusuhteiksi olevien olojen kanssa.

Ihminen valmisti työkaluja, raivasi niiden avulla itselleen paremmat elämän mahdollisuudet, paransi ja kehitti niitä — kehittyi itse niiden mukana.

Työ on ollut se side ihmisen ja luonnon välillä, jonka avulla hän on saanut tilaisuuden itseään kehittää. Työ, ja työkalujen valmistaminen on kehittänyt ihmisen ajatuksien terävyyttä, antanut aiheita, joita tutkiessa ihminen on oppinut ohjaamaan ja hallitsemaan ajatuksiensa kulkua.

Kaikki meidän teollisuus maailmamme mahdavuudet, kaikki tieteen ja tekniikan korkeat saavutukset ovat lähtöisin samasta alkujuurista. Ne ovat aivojen ja käsien yhteistyön mahtava tulos. Työ on ollut niiden isä ja luonto on ollut niiden äiti.

Työn avulla ihminen on raivannut tiensä erämaan luolasta suurkaupunkien pilvenpiirtäjäin huipuille. Pitkä ja vaivalloinen, täynnä katkeria kärsimyksiä on se matka ollut, mutta suuremmosta on jälkikin tullut. Miljoonia sen yksilöitä ovat sortajat surmanneet, ja työn vaarat ovat heitä vieneet. Mutta aina on työn voima kulkenut eteenpäin!

Työläiset, ottakaa maailma!

Tällä matkalla kohtasi ihmistä julma orjuuttaja, joka sitoi hänet kahleisiin ja orjuuden ruuskalla häntä kuritti. Mutta työn voima on aina vienyt kehitystä eteenpäin — uusia yhteiskuntamuotoja kohti.

Työn, taistelujen ja järjen avulla ihminen on kyennyt jättämään jälkeensä patriarkkain tapalait, orjuuttajain kahleet sekä feodali herran insäntävallan.

Mutta työn kunnian päivä ei ole vieläkään tullut!

Palkkaorjuuden kirous häpäisee työn kunniaa ja painaa kumaraan työntekijän hartiat.

Työläiset! Tämä maapallo on meidän — ja kaikki mitä siinä on.

Me emme voi ohjata kiertotähtien kulkua emmekä määrätä maapallon suuntaa, mutta me voimme tehdä paljon, paljon muuta.

Tämän maapallon pinnalta me voimme pyyhkäistä pois kaiken mikä on meidän onnemme esteenä, kaiken sen kuonan, joka saastuttaa ilmapiirimme ja myrkyttää meidän elämämme. Voimme poistaa ne rikkaruohot jotka onnemme pellossa niin rehevinä kukoistavat.

Tämä maapallo kiittää rataansa avaruudessa 29 kilometriä sekunnissa. Se on vinhaa

vauhtia — siinä on toimintaa.

Planeetat kiitävät avaruudessa, molekyylit ja atoomit toimivat ainehiukkasissa; kaikkialla on liikettä ja muodon muutosta, sillä se on luonnon ikuinen laki.

Työ jatkaa ja kehittää luonnon alkamaa aineen muunnosprosessia, siitä muodostuu työn tulos — IHMISTYÖN TULOS.

Työ ja luonto yhdistettynä muodostaa kaikeuden luoja.

Työn tekijäin tehtävänä on myöskin työn kunniaan nostaminen; maapallon herruus ja itsevaltius käsiinsä otettava — sillä sekin on luonnon laki.

Työläiset! Tämä maapallo kuuluu meille ja kaikki mitä siinä on. Ottakaamme se!

Silloin on tullut työn kunnian päivä ja — VAPAUS!

LUOKKAVANKI

Kirj. K. K. H.

*Suru syöpyi synkkään linnaan ja koppiin.
Sen telkien takana virui vanki,
Min' ajatus kiintyy vain synkkihin soppiin.
Ovi suljettu, akkunat' rautanen kanki.*

*Hänet lukitsi "oikeus" ristikon taaksi.
Väkipääryys kytki kahlehet lukkoon.
Yönkarille karskahti elämän haaksi.
Löi tunnoton tuomio suunsa tukkoon.*

*Valonpilkku jo viimeinen sammui huuraan.
Yönsynkeys vitsovi vangitun mieltä.
Käy kärsinyt rintansa pakkasen kuuraan;
Vain kosto, kosto kaikui sieltä.*

*Sisin sielukin sortui synkkähän häivään.
Syö raudankin ruoste kalvava kerran.
Ei uskoa wutla oo huomiseen päivään.
Niin ankara laki on elämän-herran.*

*Vihankatseet kurkkivi ristikon takaa.
Ja iva on ilmeessä vartijajoukon,
kun kopissa onneton rääsyyllä makaa.
Suru ankea ahtaapi jokaisen loukon.*

*Hyvä, käsi jos ystävä'n pistäisi esiin.
Vaikkakin harvoin vain ristikon takaa.
Se lohtua tois yön kyynelvesiin.
Sillä toivoa vain tosiystävä jakaa.*

*Niin, jospa rakkaus raatajakansan,
e'es toivonkin kipinän joskus toisi
Tähän synkkähän soppiin riistäjän ansan;
se lämpöä riutuneen rintahan loisi.*

*Se uskoa aatteen arvoon antais'.
Ja luottoa voimahan raatavan joukon.
Tulikipinän sammuvaan sieluhun kantais',
sädesäihkynä valaisis' vankilaloukon.*

*Sun eestäsi istuu hän, luokkasi vanki,
uhrina koston ja hyytävän hallan.
Sun tehtäväs murtaa on ristikkokanki
ja kahlehet katkoa sortajavallan.*

*Kivimuurien mustaan kuolemankarmaan
monet hyljätyt kätkee vankilateljet.
Yöt, päivät he toivovat yhäti varmaan . . .
Voi, koska ehtivät apuhun veljet!?*